Theology on the Web.org.uk

Making Biblical Scholarship Accessible

This document was supplied for free educational purposes. Unless it is in the public domain, it may not be sold for profit or hosted on a webserver without the permission of the copyright holder.

If you find it of help to you and would like to support the ministry of Theology on the Web, please consider using the links below:

Buy me a coffee https://www.buymeacoffee.com/theology

PATREON https://patreon.com/theologyontheweb

PayPal https://paypal.me/robbradshaw

A table of contents for *Honeycomb* can be found here:

https://biblicalstudies.org.uk/articles_honeycomb.php

HONEYCOMB 3/1 (January 2002): 72–80

Jonah—The Reluctant Missionary

Russell H. BOWERS, Jr.

What Christian can't identify with Jonah? His story captures the contrasts of the life of faith. Jonah's actions display his human weakness, yet God's activities are so miraculous that many readers doubt the story's historicity. Jonah loves God but hates people. He serves faithfully in one role but shuns another. He believes in God's omnipresence yet tries to run from him. He celebrates the grace God shows him but begrudges it to the Ninevites. Surely the speckled character of this prophet—countered by God's patience and grace toward him—should encourage our confidence in the Bible: the picture it paints of us is all too true. Few whom God uses are unblemished saints.

Jonah prophesied in Israel about the time of Jeroboam II (793–753 BC). His successful prediction of the restoration of Israel's boundaries[1] accredited him as a true prophet and qualified him for God's call to a new task. Jeroboam II ruled during a period of Assyrian weakness between the death of Adadnirari III in 782 and the usurpation of the throne by Tiglathpileser III in 745. This may help explain

---

[1]2 Ki 14:25.

both Jeroboam's ability to restore Israel's borders, as well as a sense of vulnerability within Assyria which helped prompt her repentance under Jonah's preaching.

Chapter One: Jonah Goes From God

The story of chapter one is simply told. God calls Jonah to preach against Nineveh. Jonah flees in the opposite direction. God sends a storm that threatens to scuttle his ship. The sailors throw the runaway overboard, and the sea calms.

God's call to preach against Nineveh introduces an important theme of the book. Yahweh is not the God of Israel only, he also cares for her pagan neighbors. This truth Jonah fights to the end. Nineveh, situated about 800 kilometers northeast of the prophet's hometown of Gath Hepher, was one of the main administrative cities of the Assyrian Empire. Assyria was noted for its cruelty.[2] Jonah, a Galilean patriot, had prophesied that his own land would be strengthened, but was displeased that God should seek the welfare of an enemy, particularly one so wicked and cruel. One can imagine a similar reluctance many Christians today might feel toward a call to minister to the Khmer Rouge. They treated our families and neighbors here with the most heartless cruelty. Surely God does not wish them well! Surely any doom hanging over their heads is well deserved! Surely we should do nothing to help them avert it!

But God cares even for such wicked people, and commissioned his prophet to preach to them. Jonah could not agree, and fled in the opposite direction.

---

[2]One king boasted after a successful battle, "The nobles I flayed. Three thousand captives I burned with fire. I left not one hostage alive. I cut off the hands and feet of some. I cut off the noses, ears, and fingers of others. The eyes of numerous soldiers I put out. Maidens I burned as a holocaust." Another says of his enemy, "I took him alive in the midst of battle. In Nineveh, my capital, I slowly tore off his skin." Such atrocities help us understand Nahum's closing words, "Everyone who hears the news about you claps his hands at your fall, for who has not felt your endless cruelty?"

This leads us to a second theme of the book. Sometimes everyone and everything obeys God except his own people. God hurled[3] a great wind; it obeyed by churning the sea with gusto, and both crescendoed and quieted on cue (1:4, 11, 15). God appointed[4] a fish, a vine, a worm, and a scorching east wind (1:17; 4:6–8), that swallowed, sprang up, gnawed, and blew as directed. When God spoke[5] to the fish, it vomited its meal (2:10). When God spoke to the Ninevites through Jonah's preaching, they repented. The only one to disobey the Lord was his prophet, who ran the other way (1:3) and griped about God's grace (4:2–3).

Pagan people in particular are presented as more pious than God's prophet in this story. Jonah seems untroubled as he flees from "Yahweh, the God of heaven, who made the sea and the land"—he is sufficiently relaxed to fall into a deep sleep as he does. By contrast, the sailors were terrified when they learned from whom he was fleeing (1:10). They did their best to try to save Jonah from a watery grave, and when they at last reluctantly prepared to fling him into the waves they implored God's pardon and acknowledged his sovereignty (1:14). When the sea calmed these non-Jews feared Yahweh, offered a sacrifice, and vowed vows (1:16). Later, when Nineveh's king heard Jonah's warning, he repented and commanded his subjects do the same. Although Jonah *says* that he fears[6] "Yahweh, the God of heaven, who made the sea and the land," it is the pagan sailors and the Ninevites who actually *do* so.

---

[3]טול, a forceful word. Four of its fourteen occurrences in the Hebrew Old Testament occur in Jonah 1 (verses 4, 5, 12, 15).

[4]מָנָה, another relatively uncommon word used four times in Jonah (1:17 [2:1 in Hebrew]; 4:6, 7, 8, translated "provided" in the NIV). The sense of "assigning someone a responsibility" may be seen in the word's occurrences in the book of Daniel (1:5, 10, 11; 2:24; 49; 3:12; 5:26).

[5]אָמַר, a common word meaning "say" or "utter," but sometimes with the sense of "command."

[6]יָרֵא, translated "worship" in the NIV, v. 9.

This is not the only occasion in scripture when the actions of outsiders outshine those of God's people. Judah acknowledged that Tamar had acted more righteously than he (Gen 38:26); Abimelech scolded Abraham (Gen 20:9); many from east and west will enter the kingdom while its subjects are thrown outside (Matt 8:11f). Why is it that sometimes those who should know God act worse than those we imagine to be ignorant of him?

So Jonah's rejection of God's love for his enemies and refusal to seek their salvation start him on a disastrous downward descent. He goes down to Joppa,[7] down into the ship, down below deck to sleep, down in the sea "to the roots of the mountains,"[8] and down in the belly of the fish. He only starts back up after his repentance in chapter two.

Chapter Two: Jonah Goes To God

It is amazing how trouble prompts God's people to repent and pray. Jonah had thought he could hide from God by going to a far city. God has reacted by hiding him more profoundly than he had planned. What is more hidden from view than the stomach of a fish swimming beneath the waves? Yet from that "hidden" place Jonah goes to God in prayer, confident now that even from there God sees and hears him. Somehow his theology of omniscience and omnipresence had changed. In fleeing to Tarshish the prophet was disobeying God; now he promises, "What I have vowed I will make good" (2:10).

What prompted these changes of heart and action? Trouble. "In my *distress* I call to Yahweh. . . . From the *depths of the grave* I called for help" (2:2). Trouble caused him to turn. Jonah's situation is not unique. David acknowledges, "Before I was afflicted I went astray, but now I obey your word."[9] Israel's historical pattern has

---

[7]Present-day Jaffa. This was not the port closest to Jonah's town, but it was one where long-distance ships anchored. Jonah was preparing to flee as far as he could.

[8]יָרַד "go down, descend" is used in 1:3 (twice), 5; 2:7.

[9]Ps 119:67.

been to require distress to drive her to God,[10] and it will require the distress of the future tribulation period to convince the nation to "look on me, the one they have pierced, and . . . mourn for him,"[11] welcoming Jesus as their messiah at last.

But why wait for trouble? Why not seek and serve the Lord when things are going well? Then perhaps he won't have to send us the trouble. That's the idea behind 1 Corinthians 11:31—"But if we judged ourselves, we would not come under judgment." God "does not willingly bring affliction or grief to the children of men,"[12] only what is required to punish us (though not fully) for our sins and turn us back to the right path. But why not walk the right path in the first place? Why go through all that pain to force us eventually to do what we could have freely and more enjoyably done?

But at least Jonah turned. That is a further example for us. When God chastens let us learn the needed lessons and be healed, rather than either continue to rebel or lose heart and give up. Jonah illustrates the precepts of Hebrews 12:4–13. It is a shame that he required the loss of his boat fare and the possessions he had with him in the ship—to say nothing of three days lost inside a fish's slimy stomach—but at least he learned.

Some people object to Jonah because they find incredible the story of a man's being swallowed by a whale and surviving. The Hebrew text does not specify the species, but uses the word for "fish."[13] Whether it was fish or whale, there have been documented cases in modern times where sailors have been swallowed and recovered alive by their shipmates after many hours.

---

[10]E.g., Jud 10:9–10.

[11]Zech 12:10; cf. her trouble in v.3.

[12]Lam 3:33.

[13]דָּג twice in 1:17 [Heb 2:1] and once in 2:10 [Heb 2:11]; דָּגָה in 2:1 [Heb 2:2]. The LXX translates with κῆτος ("sea monster, large fish," including spouting *cetacea*) in all four places. Matt 12:40 also uses κῆτος.

Chapter Three: Jonah Goes For God

Jonah has wasted time, lost resources, and physically suffered. But he has gained nothing. After all his struggles and losses he hears the same commission.[14]

Nothing is gained when God's people resist his will. Often he simply brings them through deep waters back to the very place they first left the path. This was Israel's experience after the exodus. God brought his people to Kadesh-Barnea and instructed them to fight a people stronger than they and take their land. The nation failed to believe and obey. The result was God's chastening the nation with forty years of wandering—they wasted time, lost resources, and physically suffered. At the end they were brought to another entry point but given essentially the same command—fight a people stronger than they and take their land. Centuries later Israel rejected Jesus as her messiah. But God did not change his deepest plans for Jesus or for them because of their unbelief. Israel has lost time, wasted resources, and physically suffered over the centuries (and will do so even more during the tribulation period). But she will gain nothing through her rebellion, but simply be brought through suffering to the place where she is again offered the messianic rule of Jesus, but this time finally says, "Blessed is he who comes in the name of the Lord."[15]

At his second opportunity Jonah "obeyed the word of Yahweh and went" (3:3). Because Jonah apparently preached periodically as he penetrated Nineveh, his visit would require three days. Or perhaps the time notation includes the city's suburbs. At any rate he proclaimed God's message of impending judgment.

Some people who have survived hours in a fish's stomach have emerged with their skin bleached a deathly white or greenish-white by the stomach acids. The victim's hair may fall out. In 763

---

[14]קוּם לֵךְ אֶל־נִינְוֵה הָעִיר הַגְּדוֹלָה וּקְרָא עָלֶיהָ/אֵלֶיהָ 1:2; 3:2. The identity of the words [עָלֶיהָ in 1:2 is often interchangeable with אֵלֶיהָ in 3:2] is lost in the NIV translation.

[15]Matt 23:37–39.

B.C. Assyria had an eclipse of the sun, an event often viewed as ominous by superstitious people. As noted earlier, the years 782–745 B.C. included military decline and threat.[16] A combination of a green, hairless stranger predicting doom at a time when the sun had been eclipsed and the empire appeared vulnerable may have inclined the population to take the prophet's warning seriously.

But for whatever reason, the city repented. The king decreed that even the animals should fast, and that all people should stop their wickedness and call on God. It was one of the most comprehensive responses in religious history.

God was pleased. When he saw how they turned he had compassion on them and waived the threatened punishment.

Compassion.(Sanskrit, *karuna*) is central to Buddhism. The story of his enlightenment teaches that, after perceiving that existence is without substance, Siddhartha filled with compassion for all living things as they suffered in ignorance. He resolved to share his newly-discovered wisdom with the world, a pledge which is repeated in the vow of the bodhisattva: "However innumerable the sentient beings, I vow to save them all." To be enlightened includes having compassion on all sentient beings and seeking to bring them together with oneself to enlightenment. Wisdom and compassion are inseparable. Because of its centrality, compassion in Buddhism parallels love in Christianity.

But, as mentioned above, God is compassionate too. His compassion moved him to warn the Ninevites through Jonah in the first place. When they repented, God's compassion moved him to "not bring upon them the destruction he had threatened." God forgave; Nineveh was spared; Jonah's prediction failed.

Chapter Four: Will Jonah Go With God?

But does God's servant share God's compassion? Does Jonah celebrate Nineveh's pardon, or would the patriot prefer to watch the

---

[16]Assyria struggled during these years against mountain tribes from the north, who had encroached to within 150 kilometers of Nineveh.

wasting of his foes? Will Jonah retain the nationalistic pride that prompted him to run rather than preach, or will he now "go with God" and share God's compassion for the lost?

Verse one gives the answer: "Jonah was greatly displeased and became angry." He wanted to die.

God is not as interested in dealing out death as people in the book seem to be in trying to find it. He is "a gracious and compassionate God, slow to anger and abounding in love, a God who relents from sending calamity."[17] He will prove as gracious in turning his prophet from death as he was in turning the Ninevites. He will not allow people to persist in their rebellion and its judgment without warning. Since Jonah does not seem to listen to words, God reverts, as in chapter one, to an object lesson.

Jonah had probably entered Nineveh from the west, traveled through it as he preached, and arrived on its eastern edge. Leaving the city he sat outside, apparently hoping for its destruction. The episode of the vine, the worm, and the east wind riled Jonah for a second time to the point of his wishing to die. The withered vine provided the illustration by which God could make his point.

Jonah had been greatly concerned for the vine. He valued it and was glad it was there.[18] This was true even though Jonah had neither planted nor tended the vine. When it died he grieved. By contrast, God *had* made the inhabitants of Nineveh. These included 120,000 humans and many cattle, not merely one vine. In the light of

---

[17]4:2. In this verse Jonah essentially quotes God's self-description given to Moses in Ex 34:6–7 and repeated in such passages as Num 14:18; Neh 9:17; Ps 86:15; 103:8; 145:8; and Joel 2:13. He is objecting to a central attribute of God's character, and forgets that he himself has benefited from God's gracious forgiveness.

[18]The mean maximum temperature in Mesopotamia's hot season is 43° C. During a "sirocco" east wind the temperature rises 8–12° C. above the average. The heat bakes so much moisture from the air so that one's skin feels drawn tight. During sirocco days people tend to be irritable and quick to seek shelter. It is easy to see why Jonah valued the vine.

these contrasts, can Jonah see how God should be concerned[19] for Nineveh, so that its demise would displease him? Will Jonah repent of his narrow, hard-hearted sectarianism and actively share God's universal, compassionate concern?

The book ends with this question. We don't know Jonah's response. That is probably good, because in this way the question now confronts each reader. What will I do about the lost who face God's judgment? Withhold my heart and help in lofty disdain? Or share the love and compassion that should arise from grace and enlightenment, and work to dissuade them from their delusions and demise?

---

[19]The same word (חוס *pity, look upon with compassion*) is used of Jonah's concern for the vine and God's for Nineveh.

សំណុំទឹកឃ្មុំ ៣/១ (មករា ២០០២)៖ ៨១-៩៧

យ៉ូណាស-បេសកជនដែលរារែក

លោក រ៉ាស់សែល បារទើស

អ្វីដែលគ្រីស្ទបរិស័ទ មិនអាចកំណត់រកឲ្យឃើញច្បាស់ជាមួយនឹង យ៉ូណាសនោះ? រឿងរបស់គាត់បានក្រសោបយកនូវភាពផ្ទុយគ្នានៃជីវិត របស់ជំនឿ ។ សកម្មភាពរបស់មនុស្សបង្ហាញឲ្យឃើញនូវភាពកំខ្សោយ នៅក្នុងនិស្ស័យជាមនុស្សរបស់គាត់ តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះរាជ សកម្មភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺមានភាពអស្ចារ្យ ដែលជាហេតុបណ្ដាលឲ្យ មនុស្សជាច្រើនផ្ដល់នូវប្រវិត្តិនៃរឿងទាំងឡាយនោះ ។ លោកយ៉ូណាស ស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែគាត់ស្អប់មនុស្ស ។ គាត់បំរើយ៉ាងស្មោះត្រង់ ចំពោះកិច្ចការក្នុងតួនាទីមួយតែធ្វើមិនបានពេញដៃពេញជើង ចំពោះកិច្ចការ មួយទៀត ។ គាត់ជឿចំពោះការគង់នៅសព្វទីកន្លែងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តែទោះ ជាជឿបែបនោះក៏ដោយក៏ខំព្យាយាមរត់គេចពីព្រះអង្គដែរ ។ គាត់បានអបអរ ចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ចំពោះការដែលព្រះអង្គបានបង្ហាញមក ឲ្យគាត់ ប៉ុន្តែគាត់បែរជាមិនអរសប្បាយចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គមាន ចំពោះអ្នកទីក្រុងនីនីវេទៅវិញ ។ ពិតមែនហើយចរិក លក្ខណៈដ៏ចម្លែកនៃព្យាការីម្នាក់នេះ គឺថាគាត់បានជួបនឹង សេចក្ដីអត់ធ្មត់

និងព្រះជាម្ចាស់ចំពោះគាត់ ការនេះគួរជាទីជំរុញលើកទឹកចិត្តរបស់យើងឲ្យទុកចិត្តដល់ព្រះគម្ពីរថា៖ រូបភាពនេះពិតជាឆ្លុះបញ្ចាំងពីជីវិតពិតរបស់យើងទាំងអស់គ្នាមែន ។ មានពួកបរិសុទ្ធតិចណាស់ដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រើហើយគ្មានកន្លែងដែលគេចាប់កំហុសមិនបាននោះ ។

យ៉ូណាសបានថ្លែងទំនាយ នៅក្នុងប្រទេសអ៊ីស្រាអែលស្ថិតីរជ្ជកាលនៃព្រះបាទយេរ៉ូបោមទី២ (៧៩៣-៧៥៣ មុនគ្រីស្តសករាជ) ។ ទំនាយទាយពីការទទួលជោគជ័យនៃការស្តារឲ្យមានព្រំប្រទល់[១] ប្រទេសឡើងវិញបង្ហាញគ្រប់លក្ខណៈថាគាត់ជាព្យាការីដ៏ពិតប្រាកដ និងធ្វើឲ្យគាត់មានគុណសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ចំពោះការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីទទួលការងារថ្មីនេះ ។ ស្តេចយេរ៉ូបោមទី២គ្រប់គ្រងប្រទេសក្នុងអំឡុងពេលដែលពួកអាស៊ីរី(អាស្ស៊ើរ)មានភាពទន់ខ្សោយនៅចន្លោះពេលនៃការសុគតរបស់ស្តេចអាដាដនីរ៉ារី ទី៣ នៅក្នុងឆ្នាំ៧៨២ និងការទម្លាក់រាជ្យរបស់ស្តេចទីក្លាភីលីស័រទី៣ នៅឆ្នាំ៧៤៥ ។ ការនេះអាចពន្យល់ពីសមត្ថភាពរបស់ស្តេចយេរ៉ូបោមក្នុងការ ស្តារព្រំប្រទល់នៃប្រទេសអ៊ីស្រាអែល ក៏ដូចគ្នានឹងភាពងាយរងគ្រោះនៅក្នុងអាណាចក្រ អាស៊ីរី ដែលជួយធ្វើឲ្យប្រទេសនេះមានការប្រែចិត្តដោយព្រោះការប្រកាសរបស់លោកយ៉ូណាស ។

ជំពូកមួយ : យ៉ូណាសរត់ចេញពីព្រះជាម្ចាស់

សាច់រឿងនៅក្នុងជំពូកមួយបានប្រាប់ពីលក្ខណៈសាមញ្ញ ។ ព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅយ៉ូណាសឲ្យទៅអធិប្បាយទាស់នឹងក្រុងនីនីវេ ។ យ៉ូណាសបានរត់ទៅផ្លូវផ្សេង ផ្ទុយពីផ្លូវដែលព្រះជាម្ចាស់ចាត់ឲ្យទៅ ។ ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឲ្យមានខ្យល់ព្យុះយ៉ាងខ្លាំង ដែលគំរាមនឹងធ្វើឲ្យលិចសំពៅ

---

[១] *២ពង្សាវតារក្សត្រ ១៤:២៥*

ដែលយ៉ូណាសជិះ ។ ពួកអ្នកសំពៅបានបោះយ៉ូណាសចេញពីសំពៅ ហើយពេលនោះសមុទ្រក៏ស្ងប់ទៅ ។

ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺឲ្យយ៉ូណាសទៅអធិប្បាយទាស់នឹងពួកអ្នកទីក្រុងនីនីវេនោះ គឺបង្ហាញឲ្យឃើញពីសារៈសំខាន់នៃខ្លឹមសាររបស់កំណត់គម្ពីរនេះ ។ ព្រះយេហូវ៉ាគឺមិនគ្រាន់តែជាព្រះជាម្ចាស់នៃប្រទេសអ៊ីស្រាអែលប៉ុណ្ណោះទេ គឺព្រះអង្គយកព្រះហឫទ័យទុកដាក់ថែទាំដល់សាសន៍ដទៃ ដែលនៅក្បែរខាងរបស់ប្រទេសអ៊ីស្រាអែលផងដែរ ។ សេចក្ដីពិតនេះឯង ដែលធ្វើលោកយ៉ូណាសប្រឆាំងតវ៉ារហូតដល់ទីចុងបញ្ចប់ ។ ទីក្រុងនីនីវេស្ថិតនៅប្រហែលជា ៨០០គីឡូម៉ែត្រប៉ែកឦសាននៃទីក្រុងរបស់លោកយ៉ូណាស ដែលជាទីក្រុងកំណើតរបស់គាត់ឈ្មោះ កាថ ហិបភើ គឺជាទីក្រុងមួយក្នុងចំណោមទីក្រុងដែលចាត់ចែងបានល្អប្រសើរបំផុតនៃចក្រភពអាស៊ីរី ។ អាស៊ីរីត្រូវគេបានទទួលស្គាល់ថា ជាទីក្រុងដែលប្រកបទៅដោយអំពើឃោរឃៅ[២] ។ លោកយ៉ូណាសគឺជាអ្នកស្រុកកាលីឡេស្នេហាជាតិ ដែលបានថ្លែងទំនាយថា ទឹកដីរបស់គាត់ផ្ទាល់គួរតែពង្រឹងឲ្យរឹងប៉ឹងឡើង ប៉ុន្តែគាត់មិនសប្បាយចិត្តឡើយដោយព្រោះព្រះជាម្ចាស់

---

[២] មានស្ដេចមួយអង្គបានអួតពីជ័យជំនះរបស់ខ្លួនទៅលើសមរភូមិ “ខ្ញុំបានបន្ទាត់ស្បែកពួកនាម៉ឺន ហើយខ្ញុំបានដុតពួកឈ្លើយសឹកបីពាន់នាក់ថែមទៀត ។ ខ្ញុំមិនបានទុកចំណាប់ខ្មាំងណាម្នាក់ឲ្យនៅរស់កន មានជីវិតឡើយ ។ ខ្ញុំបានកាត់ដៃកាត់ជើងអ្នកខ្លះ និងបានកាត់ច្រមុះ និង ត្រចៀកអ្នកដទៃ ។ ខ្ញុំបានខ្វេះភ្នែកទាហានអស់ជាច្រើននាក់ ។ ខ្ញុំបានដុត ពលសេះស្លាប់យ៉ាងច្រើនសន្ធឹក” ។ មានម្នាក់ទៀតនិយាយពីសត្រូវ របស់ខ្លួនថា៖ “ខ្ញុំបានចាប់គេទាំងរស់នៅក្នុងសមរភូមិ ។ នៅក្នុងទីក្រុង នីនីវេជាក្រុងរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបានហែកស្បែករបស់គាត់ម្ដងបន្តិចៗ” ។ អំពើឃោរឃៅបែបនេះ ជួយ ឲ្យយើងយល់ពីពាក្យសំដីរបស់លោកណាហ៊ុម “អស់អ្នកដែលឮដំណឹងពីឯង គេទះដៃអរ ដ្បិតតើមានអ្នកឯណាដែលមិនត្រូវអំពើកំណាចរបស់ឯងជានិច្ចនោះ?” ។

គិតគូរដល់សុខមាលភាពរបស់សត្រូវរបស់លោកទៅវិញនោះ ជាពិសេស គឺសត្រូវដែលកំណាច និងឃោរឃៅបំផុតនោះ ។ គេអាចគិតឃើញពីភាព ស្មាក់ស្មើរនៃគ្រីស្តបរិស័ទភាគច្រើន នៅពេលសម័យសព្វថ្ងៃនេះ ប្រហែល ជាអាចមានអារម្មណ៍បែបនោះ ចំពោះការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចាត់ ឲ្យទៅផ្សាយដំណឹងដល់ពួកខ្មែរក្រហម ។ ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើព្រៃផ្សៃ ជាទីបំផុតចំពោះគ្រួសារ និងអ្នកជិតខាងរបស់យើង ។ ពិតមែនហើយ ព្រះជាម្ចាស់មិនមានបំណងប្រាថ្នាចង់ឲ្យគេមានការរីកចំរើននោះឡើយ! គឺប្រាកដជាមានរឿងរ៉ាវអាក្រក់ៗព្យួរចំពីលើក្បាលគេ ដែលពួកគេសក្តិសម នឹងទទួលយក! ពិតមែនហើយ យើងមិនចាំបាច់ជួយធ្វើអ្វីឲ្យការនេះបាន សម្រេចចំពោះពួកគេឡើយ!

ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ថែរក្សា សូម្បីតែមនុស្សកំណាចឃោរឃៅបែបហ្នឹង ក៏ព្រះអង្គថែរក្សាគេដែរ ហើយថែមទាំងព្រះអង្គបានចាត់បញ្ជូនព្យាការីរបស់ ព្រះអង្គឲ្យទៅប្រកាសដំណឹងឲ្យគេបានដឹងទៀតផង ។ លោកយ៉ូណាសមិន ព្រមយល់ស្របតាមព្រះជាម្ចាស់ ហើយក៏បានរត់គេចទៅ ទិសដៅផ្សេង ។

ការនេះនាំឲ្យយើងដឹងពីខ្លឹមសារទីពីរនៃកណ្ឌគម្ពីរនេះ ។ ជួនកាល មនុស្សគ្រប់រូប និងគ្រប់ទាំងរបស់សព្វសារពើស្តាប់បង្គាប់ដល់ព្រះជាម្ចាស់ តែបែរជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ទៅវិញទេ ដែលមិនស្តាប់ បង្គាប់ដល់ព្រះអង្គ ។ ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឲ្យ[៣] មានខ្យល់ព្យុះយ៉ាងខ្លាំង គឺខ្យល់ព្យុះ នោះព្រមស្តាប់បង្គាប់ព្រះអង្គ ដោយការច្របល់ទឹកសមុទ្រឲ្យមានរលកពុះ កញ្ជ្រោលយ៉ាងខ្លាំង ហើយក្រោយមកក៏ស្ងប់ឈឹងទៅវិញ (១:៤, ១១, ១៥)។

---

[៣] ពាក្យដែលបន្ទំ ។ ពាក្យបួនម៉ាត់នៅក្នុងចំណោមពាក្យទាំង១៤ដង នៅ ក្នុងភាសាហេព្រើរ នៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរយ៉ូណាសជំពូក១ (ក្នុងខ ៤, ៥, ១២, ១៥) ។

ព្រះជាម្ចាស់[៤] បានចាត់តាំងឲ្យមានត្រីមួយយ៉ាងធំ មានវល្លិ មានដង្កូវ និងខ្យល់បក់នាំកំដៅមកពីទិសខាងកើតមក (២:១៧; ៤:៦-៨) ដែលត្រីនោះមកលេបវល្លិនោះក៏លាស់ឡើង ដង្កូវស៊ីវល្លិនោះ និងខ្យល់នោះបក់មកចំទិសដៅដែលព្រះអង្គតម្រូវឲ្យបក់ ។ នៅពេលដែលព្រះមានបន្ទូល[៥] ទៅកាន់ត្រីនោះត្រីក៏ក្អែរយ៉ូណាសចេញមក (២:១១) ។ នៅពេលដែលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់អ្នកនៅក្នុងទីក្រុងនីនីវេ តាមរយៈលោកយ៉ូណាស ពួកគេក៏ប្រែចិត្ត ។ មានតែម្នាក់គត់ដែលមិនស្ដាប់បង្គាប់ព្រះអង្គ នោះគឺជាព្យាការីរបស់ព្រះអង្គនោះឯង ដែលបានរត់គេចទៅផ្លូវមួយផ្សេងទៀត (១:៣) និងរអ៊ូរទាំពីព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (៤:២-៣) ។

ជាពិសេសរាស្ត្រនៃសាសន៍ដទៃបានបង្ហាញថា មានការគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ខ្លាំងជាងហោរារបស់ព្រះជាម្ចាស់ នៅក្នុងសាច់រឿងនេះ ។ លោកយ៉ូណាហាក់បីដូចជាគ្មានស្មារតីសោះ នៅពេលដែលគាត់បានរត់គេចចេញពីព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះជាម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌ដែលបានបង្កើតសមុទ្រ និងផែនដី "គឺមានន័យថា ពេលនោះលោកយ៉ូណាសសំរាកលង់លក់យ៉ាងស្កប់ស្កល់នៅក្នុងពេលដែលគាត់កំពុងតែរត់គេចពីព្រះជាម្ចាស់នោះ ។ តែផ្ទុយទៅវិញពួកអ្នកសំពៅភ័យញ័ររន្ធត់ នៅពេលគេបានដឹងថាយ៉ូណាស

---

[៤] ពាក្យមួយទៀតនេះ គឺជាពាក្យមិនសូវប្រើជាសាមញ្ញទេ ដែលគេបានប្រើ៤ដង នៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរយ៉ូណាស (១:១៧ [២:១ នៅក្នុងកណ្ឌ គម្ពីរហេព្រើរ] ៤:៦, ៧, ៨ បានបកប្រែហើយ "ផ្ដល់ឲ្យ" នៅក្នុង NIV) ។ អត្ថន័យនៃការ "តែងតាំងនរណាម្នាក់ទូវការទទួលខុស ត្រូវអ្វីមួយ" អាចឃើញនៅក្នុងពាក្យដែលបានលេចឡើងនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ ដានីយ៉ែល (១:៥, ១០, ១១; ២:២៤; ៤៩; ៣:១២; ៥:២៦) ។

[៥] គឺជាពាក្យធម្មតាដែលមានន័យថា "និយាយថា" ឬ"បញ្ចេញ សម្លេង" ប៉ុន្តែជួនកាលមានន័យថា "បញ្ជា" ។

បានវត់គេចចេញពីនរណាមកនោះ (១:១០) ។ ពួកគេបានព្យាយាមយ៉ាងអស់ពីសមត្ថភាព ដើម្បីជួយសង្គ្រោះយ៉ូណាសឲ្យរួចពីក្តីមរណានៅក្នុងទឹកសមុទ្រនោះ នៅពេលទីចុងបំផុតពួកគេមានការស្ទាក់ស្ទើរយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការគ្រវែងយ៉ូណាសបោះទៅក្នុងសមុទ្រដែលកំពុងមានរលកធំៗនោះ សមុទ្រក៏ស្ងប់ដោយបានបញ្ជាក់ពីសេចក្តីក្រោធរបស់ ព្រះជាម្ចាស់បានស្ងប់ដែរ ហើយពួកអ្នកសំពៅក៏ព្រមទទួលស្គាល់នូវព្រះអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះអង្គ (១:១៨) ។ នៅពេលដែលសមុទ្រស្ងប់ស្ងាត់ទៅវិញ ពួកគេទាំងអស់គ្នាកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាយ៉ាងខ្លាំងដោយបានថ្វាយតង្វាយ និងបានបន់ស្រន់ដល់ព្រះអង្គ(១:១៦) ។ នៅពេលក្រោយមក ពេលដែលស្តេចរបស់ក្រុងនីនីវេបានឮពីសេចក្តីព្រមានរបស់លោកយ៉ូណាស ស្តេចអង្គនោះបានប្រែចិត្តនិងបានបញ្ជាឲ្យប្រជានុរាស្ត្រនៅក្នុងអាណាចក្ររបស់ព្រះអង្គឲ្យប្រែចិត្តដែរ ។ ទោះបីជាលោកយ៉ូណាសនិយាយថា គាត់កោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់[៦] "ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះជាម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌ដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី" ក៏ដោយចុះ តែពួកអ្នកសំពៅ និងអ្នកទីក្រុងនីនីវេជាសាសន៍ដទៃឯណោះវិញទេ ដែលពិតជាកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់ពិតប្រាកដមែន ។

ការនេះមិនគ្រាន់តែមួយលើកប៉ុណ្ណោះទេ ដែលមានបញ្ជាក់នៅក្នុងបទគម្ពីរចំពោះសកម្មភាពរបស់អ្នកដែលជាសាសន៍ដទៃ កោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ខ្លាំងជាងរាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ទៅទៀត ។ លោក យូដា បានទទួលស្គាល់ថា នាងតាម៉ា បានប្រព្រឹត្តសុចរិតជាងគាត់ទៅទៀត (លោកុប្បត្តិ ៣៨:២៦) អ័ប៊ីម៉ាឡិច បានស្តីបន្ទោសដល់អាប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ ២០:៩) មានមនុស្សជាច្រើនពីទិសខាងកើត និងទិសខាងលិចនឹងបានចូលមកក្នុង

---

[៦] ពាក្យនេះ បកប្រែថា "ថ្វាយបង្គំ" នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ NIV នៅក្នុង ១៩គ

នគរស្ថានសួគ៌ តែអស់មនុស្សទាំងនគរនោះនឹងត្រូវបោះចោលទៅក្នុងសេចក្ដីងងឹតខាងក្រៅវិញ...(ម៉ាថាយ៨:១១) ។ ហេតុអ្វីបានជាអស់អ្នកដែលជួនកាលគេគិតថា ស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់នោះប្រព្រឹត្តអាក្រក់ជាងអ្នកដែលយើងគិតថាគេមិនស្គាល់ព្រះនោះទៅវិញ?

ដូច្នេះការបដិសេធន៍ចោលរបស់លោកយ៉ូណាស ចំពោះសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គមានចំពោះសាសន៍ដទៃដែលជាសត្រូវរបស់គាត់នោះ គាត់បានបដិសេធមិនព្រមស្វែងរកនូវការផ្ដល់ឱកាសឲ្យគេស្វែងរកនូវសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់គេនោះ គឺបណ្ដាលឲ្យគាត់ជួបនូវគ្រោះមហន្តរាយមួយធ្លាក់ដល់ក៏រិតធ្ងន់ធ្ងរមែនទែន ។ គាត់បានទៅកាន់ យ៉ូប៉េ[៧] ដោយចុះសំពៅ ចុះទៅបាតសំពៅដើម្បីសម្ងំដេក ចុះទៅបាតសមុទ្រ "ទៅឫសភ្នំទាំងឡាយ"[៨] ហើយនិងគាត់ត្រូវត្រីលេបបាត់ចូលក្នុងពោះ ។ គាត់ចាប់ផ្ដើមវិលត្រឡប់មកវិញ នោះគឺដោយសារតែការប្រែចិត្តរបស់គាត់ នៅក្នុងជំពូក ២ ។

ជំពូក២ : យ៉ូណាស វិលទៅរកព្រះជាម្ចាស់វិញ

នេះជាការអស្ចារ្យណាស់ដែលធ្វើឲ្យរាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ប្រែចិត្ត ហើយអធិស្ឋាន ។ យ៉ូណាសបានគិតថា គាត់អាចពួនពីព្រះជាម្ចាស់បាន ដោយសាររត់ទៅទីក្រុងឆ្ងាយ ។ ព្រះជាម្ចាស់បានមានប្រតិកម្មតបវិញ ដោយបានធ្វើឲ្យគាត់ទៅពួនកាន់តែជ្រៅជាងអ្វីដែលគាត់គិតទៅទៀត ។ តើមាន

---

[៧] សម័យសព្វថ្ងៃនេះឈ្មោះ ថា យ៉ាហ្វា ។ នេះមិនមែនជាកំពង់ ផែដែលនៅជិតទីក្រុងរបស់លោកយ៉ូណាសឡើយ ប៉ុន្តែជាកន្លែងសំពៅ ធ្វើដំណើរផ្លូវឆ្ងាយសំចតនៅ ។ យ៉ូណាសរៀបចំខ្លួនដើម្បីរត់គេចឲ្យបានឆ្ងាយតាមដែលគាត់អាចធ្វើបាន ។

[៨] "ចុះទៅក្រោម ចុះទៅទីជម្រៅ" គឺគេប្រើនៅជំពូក១:៣(ពីរដង), ៥; ២:៧។

អ្វីដែលពួនមានជ្រៅជាងក្នុងពោះត្រី ដែលហែលនៅក្រោមទឹករលកទៅទៀតនោះ? តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយការ "ពួន" នៅក្នុងកន្លែងជ្រៅបែបនោះ ធ្វើឲ្យយ៉ូណាសវិលមករកព្រះវិញដោយការអធិស្ឋាន ដែលដឹងពិតប្រាកដថា សូម្បីពីកន្លែងនោះព្រះជាម្ចាស់ក៏ព្រះអង្គអាចទតឃើញ និងស្ដាប់ឮអ្វីដែលគាត់អធិស្ឋានដែរ ។ មិនដឹងជាយ៉ាងម៉េចទេ ចំណេះដឹងផ្នែកទេវសាស្ត្រចំពោះសេចក្ដីសព្វញ្ញូញ្ញាណ និងសព្វវត្តមានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ស្រាប់តែប្ដូរផ្លាស់ទៅវិញ ។ ចំពោះការរត់គេចទៅ តើសុស ព្យាការីរូបនេះ គឺបានប្រព្រឹត្តចំពោះការមិនស្ដាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ ឥឡូវនេះគាត់សន្យាថា៖ "អ្វីដែលទូលបង្គំបន់ ទូលបង្គំនឹងលាបំណន់របស់ទូលបង្គំផង" (២:១០)។

តើអ្វីដែលធ្វើឲ្យមានការផ្លាល់ប្ដូរចិត្ត និងសកម្មភាពនោះ? គឺជាបញ្ហា ។ "ទូលបង្គំបានអំពាវនាវដល់ព្រះយេហូវ៉ា ដោយព្រោះទុក្ខលំបាករបស់ទូលបង្គំ...នៅក្នុងពោះនៃស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ហើយទ្រង់បានឮសម្លេងរបស់ទូលបង្គំដែលបានអំពាវនាវសុំឲ្យព្រះអង្គជួយ" (២:៣) ។ បញ្ហានោះឯងដែលនាំឲ្យគាត់វិលបែរមករកព្រះជាម្ចាស់វិញ ។ ស្ថានភាពរបស់យ៉ូណាសមិនមែនជារឿងចម្លែកឡើយ ។ ព្រះបាទដាវីឌក៏ទទួលស្គាល់ថា៖ "កាលមុនដែលទូលបង្គំកើតទុក្ខព្រួយ នោះទូលបង្គំបានវង្វេងទៅ តែឥឡូវនេះទូលបង្គំកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ"[៩] ។ គំរូនៃប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ប្រទេសអ៊ីស្រាអែលដែលតម្រូវឲ្យមានការរងទុក្ខវេទនា ដើម្បីធ្វើឲ្យរាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលនៅជាប់ជាមួយព្រះជាម្ចាស់[១០] ហើយតម្រូវឲ្យមានការរងទុក្ខវេទនានៅថ្ងៃអនាគតដែលជាពេលរងទុក្ខនោះ ដើម្បីបង្ហាញឲ្យប្រជាជាតិ

---

[៩] ទំនុកតម្កើង ១១៩:៦៧

[១០] ចៅហ្វាយ ១០:៩-១០

នោះ"ងាកបែរមករកអញ អ្នកដែលគេបានចាក់ ហើយយំសោក"[១១] ដែល ស្វាគមន៍ព្រមទទួលព្រះយេស៊ូជាព្រះមេស្ស៊ីរបស់ខ្លួននៅពេលចុងក្រោយ ។

ប៉ុន្តែហេតុអ្វីត្រូវចាំបាច់រង់ចាំឲ្យមានបញ្ហា? ហេតុអ្វីបានជាមិនស្វែងរក ការបំរើព្រះជាម្ចាស់នៅពេលដែលមិនមានបញ្ហាទៅ? ពេលនោះប្រហែល ព្រះអង្គមិនបណ្តាលឲ្យយើងមានបញ្ហាទេ ។ នេះជាគំនិតដែលបង្កប់ពីក្រោយ កំណាព្យគម្ពីរ ១កូរិនថូស ១១:៣១ ដែលថា "បើសិនជាយើងរាល់គ្នាពិចារណា មើលក្នុងខ្លួនយើង នោះយើងមិនត្រូវជាប់ជំនុំជំរះទេ" ព្រះជាម្ចាស់ "មិនធ្វើទុក្ខ ឬឲ្យមនុស្សជាតិត្រូវវេទនាដោយស្ម័គ្រពីព្រះហឫទ័យទេ"[១២] ហេតុផល តែមួយគត់ដែលព្រះអង្គដាក់ទណ្ឌកម្មយើង (ទោះបីមិនពេញលេញក៏ដោយ) ដ្បិតអំពើបាបរបស់យើង ហើយចង់ឲ្យយើងវិលបែរមករកផ្លូវត្រឹមត្រូវវិញ ។ ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីក៏មិនដើរនៅក្នុងផ្លូវត្រូវតាំងពីដើមដំបូងទៅ? ហេតុអ្វីបានជាយើង ត្រូវឆ្លងកាត់នូវការរងទុក្ខឈឺចាប់ ដែលបង្ខំយើងឲ្យធ្វើនូវអ្វីដែលយើងអាច ធ្វើបានតាំងពីដំបូងដោយសេរីឥតមានអ្នកណាបង្ខំ និងយើងអាចធ្វើដោយ សប្បាយរីករាយទៀត ផងនោះ?

ប៉ុន្តែយ៉ាងហោចណាស់លោកយ៉ូណាសបានវិលបែរមករកព្រះវិញ ។ នោះឯងជាគំរូមួយសំរាប់យើង ។ នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រដៅ តម្រង់យើង ចូរឲ្យយើងរៀននូវមេរៀនដ៏ចាំបាច់នោះ ហើយគួរតែដឹងខ្លួន ជាជាងបន្តនូវការប៉ះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គ ឬក៏ធ្លាក់ទឹកចិត្ត និងបោះបង់ ចោលព្រះអង្គនោះឡើយ ។ យ៉ូណាសគួសបង្ហាញពីគោលគំនិតរបស់កំណាព្យ គម្ពីរហេព្រើរ ១២:៤-១៣ ។ គឺជារឿងមួយគួរឲ្យខ្មាសដែលតម្រូវឲ្យគាត់បាត់ បង់លុយថ្លៃសំពៅ និងរបស់របរដែលគាត់មានយកមកជាមួយនៅពេល

---

[១១] *សាការី ១២:១០ បញ្ហារបស់អ៊ីស្រាអែលនោះ នៅត្រង់ទ ៣*

[១២] *បរិទេវ ៣:៣៣*

ជិះសំពៅនោះ ដោយមិនបាននិយាយអ្វីបន្តិចអស់រយៈពេលបីថ្ងៃ វង្វេងនៅក្នុងពោះត្រីដែលចង្អៀតនោះ តែយ៉ាងហោចណាស់គាត់បានរៀនមេរៀនមួយដែលគួរចងចាំ ។

មនុស្សខ្លះបដិសេធមិនព្រមជឿរឿងរបស់លោកយ៉ូណាស ពីព្រោះជារឿងហួសនិស្ស័យនឹងជឿ ដែលមនុស្សម្នាក់ត្រូវត្រីមួយដ៏ធំលេបចូលទៅក្នុងពោះហើយ នៅតែមានជីវិតរស់នៅទៀតនោះ ។ អត្ថបទជាភាសាហេព្រើរមិនបានរៀបរាប់ពីចំណុចជាក់លាក់ណាមួយនោះឡើយ តែគ្រាន់តែប្រើពាក្យ "ត្រី"[១៣] ។ មិនថាតើជាត្រី ឬត្រីបាឡែននោះឡើយ មានឯកសារចងក្រងនៅសម័យទំនើបនេះ ដែលថាមានពួកអ្នកសំពៅបានទទួលរងគ្រោះដោយសារត្រីលេប ហើយនៅមានជីវិតរស់នៅ បន្ទាប់ពីមានការជួយសង្គ្រោះពីពួកអ្នកសំពៅដូចគ្នាអស់រយៈពេលជាច្រើនម៉ោងក្រោយមកនោះ ។

ជំពូកបី : លោកយ៉ូណាសចេញទៅដោយព្រោះបុព្វហេតុព្រះជាម្ចាស់

យ៉ូណាសត្រូវខាតបង់ពេលវេលា បាត់បង់របស់របរ និងត្រូវរងឈឺចាប់ផ្នែករាងកាយ ។ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានទទួលចំណេញអ្វីបន្តិចសោះ ។ បន្ទាប់ពីរឿងរ៉ាវនៃបញ្ហា និងការបាត់បង់ទាំងអស់របស់គាត់មក គាត់បានស្តាប់ពុបេសកកម្មដដែល គឺជាបេសកកម្មដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រើគាត់ពីលើកមុននោះ [១៤] ។

---

[១៣] ពាក្យនេះ ពីរដង នៅក្នុងជំពូក១:១៧ (ហេព្រើរ ២:១) ហើយ និង ម្តង នៅក្នុងជំពូក ២:១០ (ហេព្រើរ ២:១១) នៅក្នុងជំពូក ២:១ (ហេព្រើរ ២:២)

[១៤] "קוּם לֵךְ אֶל־נִינְוֵה הָעִיר הַגְּדוֹלָה וּקְרָא עָלֶיהָ/אֵלֶיהָ" 1:2; 3:2. The identity of the words [עָלֶיהָ in 1:2 is often interchangeable with אֵלֶיהָ in 3:2] is lost in the NIV translation.

គ្មានបានអ្វីដែលចំណេញឡើយ នៅពេលដែលរាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់តតាំងនឹងបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គនោះ ។ ជារឿយៗ ព្រះជាម្ចាស់នាំគេកាត់ទឹកជ្រៅ វិលត្រឡប់មកកន្លែងដែលគេចាប់ផ្ដើមចេញដំណើរនៅពេលដំបូងនោះ ។ នេះជាបទពិសោធន៍ដែលប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលទទួល បន្ទាប់ពីរយៈពេលចេញពីប្រទេសអេស៊ីព្ទ ហើយដើរកាត់វាលរហោស្ថាននោះ ។ ព្រះជាម្ចាស់បាននាំរាស្ត្ររបស់អង្គមកដល់កន្លែងមួយឈ្មោះ កាដេស បានា ហើយព្រះអង្គបង្គាប់គេឲ្យធ្វើសង្គ្រាមជាមួយមនុស្សដែលខ្លាំងរឹងមាំជាងពួករាស្ត្រនោះ ហើយបន្ទាប់មកគេត្រូវដណ្ដើមយកទឹកដីនោះមកធ្វើជាទឹកដីរបស់ខ្លួន ។ ប្រជាជាតិនោះមិនបានជឿដល់ព្រះអង្គនិងព្រមស្ដាប់បង្គាប់ដល់ព្រះអង្គឡើយ ។ ដោយហេតុនោះហើយទើបព្រះអង្គវាយផ្ចាល់ប្រជាជាតិនេះ គឺត្រូវដើរត្រេចរង្គាត់អស់រយៈពេល៤០ឆ្នាំនៅក្នុងវាលរហោស្ថាន គឺគេត្រូវចំណាយពេលឥតប្រយោជន៍ បាត់បង់របស់របរដែលជាសម្បត្តិរបស់ខ្លួន រងទុក្ខវេទនាផ្នែករាងកាយ ។ នៅពេលចុងក្រោយព្រះជាម្ចាស់នាំគេទៅចំណុចចូលក្នុងទឹកដីសន្យាមួយកន្លែងទៀត ប៉ុន្តែព្រះអង្គនៅតែបង្គាប់ដល់គេនូវព្រះរាជបង្គាប់សំខាន់ដដែលនោះគឺឲ្យចូលទៅធ្វើសង្គ្រាមជាមួយពួកមនុស្សខ្លាំងពូកែ ហើយដណ្ដើមយកទឹកដីរបស់គេយកមកធ្វើជាទឹកដីរបស់ខ្លួន ។ រាប់សតវត្សក្រោយមករាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលបានបដិសេធព្រះយេស៊ូដែលគេធ្លាប់ចាត់ទុកជាព្រះមេស៊ីរបស់គេនោះ ។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់មិនបានផ្លាស់ប្ដូរព្រះរាជផែនការដ៏ជ្រាលជ្រៅសំរាប់ព្រះយេស៊ូរបស់ព្រះអង្គ ឬ សំរាប់ពួកគេ ដោយព្រោះតែការគ្មានជំនឿរបស់គេនោះឡើយ ។ អ៊ីស្រាអែលបានខាតបង់ពេលវេលា បាត់បង់ធនធាននិងរងឈឺចាប់ផ្នែករាងកាយអស់រយៈរាប់សតវត្ស (ហើយនិងរងទុក្ខកាន់តែខ្លាំងឡើងទៀត នៅក្នុងរយៈពេលនៃការរងទុក្ខ) ។ ប៉ុន្តែអ៊ីស្រាអែលមិនបានទទួលចំណេញអ្វីពីការដែលខ្លួនបះបោរទាស់ទទឹងជាមួយព្រះជាម្ចាស់

នោះឡើយ តែបែរជាទទួលរងនូវការឈឺចាប់ ដែលជាហេតុរាស្ត្រនេះទៅដល់កន្លែងដែលរាស្ត្រនេះ ត្រូវជួបនឹងការផ្តល់ឲ្យនូវក្រឹត្យច្បាប់របស់ព្រះមេស៊ីនៃព្រះយេស៊ូ ប៉ុន្តែនៅពេលនេះជាទីចុងបំផុតបានថែងថា៖ "មានពរហើយអស់អ្នកណាដែលមកដោយនូវព្រះនាមព្រះអម្ចាស់" [១៥]

នៅក្នុងឱកាសទីពីររបស់គាត់ យ៉ូណាស "ព្រមស្តាប់បង្គាប់ព្រះបន្ទូលព្រះយេហូវ៉ា ហើយក៏ចេញទៅ" (៣:៣) ។ ពីព្រោះលោកយ៉ូណាសត្រូវប្រកាសយ៉ាងញឹកញាប់ ក្នុងខណៈដែលគាត់ចូលនៅក្នុងទីក្រុងនីនីវេ ដំណើរទស្សនកិច្ចរបស់គាត់នោះតម្រូវការរយៈពេលបីថ្ងៃ ។ ប្រហែលចំពោះការកត់សំគាល់នៃពេលវេលានោះអាចមានន័យថា រួមបញ្ចូលទាំងនៅជាយក្រុងនីនីវេផង ។ មិនថាមានអ្វីកើតឡើងនោះឡើយ គាត់ប្រកាសព្រះរាជសាររបស់ព្រះជាម្ចាស់អំពីសេចក្តីជំនុំជំរះដែលបំរុងនឹងកើតឡើង ចំពោះអ្នកក្រុងនីនីវេ។

ចំពោះមនុស្សដែលបានរស់រានមានជីវិតរួចពីពោះត្រីអស់រយៈពេលរាប់ម៉ោងនោះ យើងសង្កេតឃើញស្បែកឡើងពណ៌សស្លេក ឬក៏មានពណ៌សរាងលាយបៃតង ព្រោះដោយសារជាតិអាស៊ីដនៅក្នុងក្រពះត្រីទើបធ្វើឲ្យមានពណ៌ដូច្នោះ ។ សក់របស់ជនរងគ្រោះអាចរុះ ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ៧៤៥ មុនគ្រីស្តសករាជ នៅក្នុងអាណាចក្រអាស៊ីរីមានសូរ្យគ្រាស ព្រឹត្តិការណ៍បែបនោះមនុស្សមួយចំនួនដែលជឿលើព្រេងសំណាងនោះ គេថាជាប្រផ្នូលអាក្រក់។ ដូចដែលលោកអ្នកសំគាល់ឃើញខាងដើមហើយថា នៅក្នុងឆ្នាំ ៧៨០-៧៤៥ មុនគ្រីស្តសករាជរួមបញ្ចូលទាំងការធ្លាក់ចុះ និងការគំរាមកំហែងផ្នែកយោធា។[១៦] ជនចម្លែកមុខដែលមានសម្បុរបៃតង ហើយដុះសក់រុយៗ

---

[១៥] *ម៉ាថាយ ២៣:៣៧-៣៩*

[១៦] *អាណាចក្រអាស៊ីរី ទទួលរងនូវការប្រឆាំងតបតពីពួកកុលសម្ព័ន្ធនៅតាមតំបន់ភ្នំពីភូមិភាគខាងត្បូង ដែលបានចូលមកលុកលុយនៅ ជុំវិញ ១៥០គីឡូម៉ែត្រនៃទីក្រុងនីនីវេ ។*

(មិនស្ងូវមានសក់)នោះ គឺជាអ្នកដែលមានប្រផ្នូលអាក្រក់កាលពីសម័យនោះ នៅពេលដែលព្រះអាទិត្យត្រូវរាហូចាប់នោះ មានន័យថាអធិរាជត្រូវ រលំរលាយ មនុស្សម្នាកាលនោះ គេចាត់ទុករឿងនោះជារឿងមួយដែលគេ ជឿយ៉ាងខ្លាំង ។

ប៉ុន្តែមិនដឹងមកពីមូលហេតុអ្វីបានជាមនុស្សទូទាំងទីក្រុងទទួលបាន នូវការប្រែចិត្ត ។ ស្តេចបានចេញរាជក្រឹត្យដល់បណ្តាជនគ្រប់រូបតមអាហារ សូម្បីតែសត្វក៏ត្រូវតមចំណីដែរ ហើយបញ្ជាឲ្យមនុស្សទាំងអស់បញ្ឈប់នូវ ការប្រព្រឹត្តិអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេ ហើយឲ្យគេអំពាវនាវដល់ព្រះជាម្ចាស់ ។ គឺជាការឆ្លើយតបមួយដែលប្រកបដោយវិចារណញ្ញាណ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ សាសនា ។

ព្រះជាម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យយ៉ាងក្រៃលែង ។ នៅពេលដែលព្រះអង្គ ទតឃើញការកែប្រែចិត្តរបស់គេនោះ ព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យក្តួលអាណិត ចំពោះគេ ហើយព្រះអង្គក៏លុបចោលនូវការដាក់ទណ្ឌកម្មនោះចោលចេញ ។

សេចក្តីក្តួលអាណិត(ជាភាសាសំស្ក្រឹតថា ករុណា) គឺជាចំណុចសំខាន់ របស់លទ្ធិពុទ្ធនិយម ។ រឿងរ៉ាវនៃការត្រាស់ដឹងរបស់ព្រះពុទ្ធបានបង្រៀន យើងឲ្យដឹងថា បន្ទាប់ពីការចាប់ជាតិកំណើតមក សិទ្ធត្ថកុមារមានសេចក្តី មេត្តាករុណាចំពោះសត្វលោកទាំងឡាយ ដោយហេតុតែគេទទួលរងកម្ម ដោយមិនបានដឹងអ្វីទាំងអស់នោះ ។ ព្រះពុទ្ធចែករំលែកនូវការត្រាស់ដឹង នូវគតិបណ្ឌិតដែលព្រះអង្គទើបនឹងរកឃើញនៅក្នុងលោកយើងនេះ ដែល សន្យាថា៖ "ទោះបីជារូបសត្វលោកដែលមានញាណយ៉ាងច្រើនរាប់មិនអស់ យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏អាត្មាអញសន្យាថានឹងជួយសង្គ្រោះគេទាំងអស់ដែរ" ដើម្បីត្រាស់ដឹងនោះ រួមបញ្ចូលទាំងការមានសេចក្តីមេត្តាករុណាចំពោះ សត្វលោកទាំងអស់ ហើយនិងស្វែងរកផ្លូវក្នុងការបង្រួបបង្រួមគេជាមួយគ្នា ដោយការត្រាស់របស់ខ្លួន ។ គតិបណ្ឌិត និងសេចក្តីមេត្តាករុណា នោះមិន

អាចបំបែកពីគ្នាបាន ។ ពីព្រោះ តែខ្លឹមសារបស់ពាក្យនោះ សេចក្តីមេត្តាករុណា នៅក្នុងលទ្ធិពុទ្ធនិយម ដើរស្របគ្នានឹងសេចក្តីស្រឡាញ់នៅក្នុងជំនឿរបស់គ្រីស្តបរិស័ទ ។

ប៉ុន្តែដូចបានជំរាបជូនខាងលើរួចហើយ ព្រះជាម្ចាស់ព្រះអង្គក៏មានព្រះហឫទ័យក្តួលអាណិតដែរ ។ សេចក្តីក្តួលអាណិតរបស់ព្រះអង្គនោះហើយ ដែលធ្វើឲ្យព្រះអង្គព្រមានដល់អ្នកទីក្រុងនីនីវេ តាមរយៈការងាររបស់លោកយ៉ូណាសកាលពីដំបូង ។ នៅពេលដែលគេព្រមកែប្រែចិត្ត សេចក្តីក្តួលអាណិតរបស់ព្រះអង្គដែលធ្វើឲ្យព្រះអង្គ លែងចង់ដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះការដែលព្រះអង្គបានព្រមានដល់គេថានឹងជំនុំជំរះដល់គេនោះចោលចេញ" ។ ព្រះជាម្ចាស់បានអត់ទោសឲ្យគេ អ្នកក្រុងនីនីវេបានរួចខ្លួន ទំនាយទាំងប៉ុន្មានដែលលោកយ៉ូណាសថ្លែងប្រាប់គេនោះ បែរជាមិនបានសម្រេចទៅវិញ ។

ជំពូកបួន : តើលោកយ៉ូណាសនៅជាមួយព្រះជាម្ចាស់ឬ?

ប៉ុន្តែតើអ្នកបំរើរបស់ព្រះជាម្ចាស់រួមចំណែកក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណានោះដែរឬ? តើលោកយ៉ូណាសអបអរនឹងការដែលព្រះជាម្ចាស់ព្រមលើកលែងទោសឲ្យអ្នកក្រុងនីនីវេ ឬក៏អ្នកស្នេហាជាតិសុខចិត្តឈរមើលការចុះខ្សោយនៃខ្មាំងសត្រូវរបស់ព្រះអង្គ? តើយ៉ូណាសនៅតែមានមោទនភាពជាអ្នកជាតិនិយមដែលធ្វើឲ្យគាត់រត់គេច ជាជាងការដែលគាត់ត្រូវប្រកាស ឬ តើគាត់ព្រម"ទៅតាមផែនការព្រះ" និងព្រមរួមចំណែកក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការជួយដល់មនុស្សដែលកំពុងបាត់បង់?

នៅក្នុង ខ មួយ ផ្តល់ចម្លើយឲ្យយើងគឺថា៖ "លោកយ៉ូណាសមិនសប្បាយចិត្តឡើយ និងថែមទាំងខឹងទៀតផង" គឺ គាត់ចង់ស្លាប់ ។

ព្រះជាម្ចាស់មិនសព្វព្រះហឫទ័យ ចំពោះការដោះស្រាយបញ្ហាដោយ

ប្រើសេចក្តីស្លាប់មកជំនុំជំរះប៉ុន្មានទេ ដូចមនុស្សនៅក្នុងកណ្តាលគម្ពីរ នេះហាក់ដូចជាព្យាយាមទំរកសេចក្តីស្លាប់នោះឡើយ ។ ព្រះអង្គជា "ព្រះដែលមានព្រះទ័យមេត្តាករុណា និងសុភាពស្លូតបូត យឺតនឹងខ្ញាល់ និងមានសេចក្តីស្រឡាញ់យ៉ាងពេញបរិបូណ៌ ព្រះអង្គជាព្រះដែលមិនងាយនឹងបញ្ជូនវិនាសកម្មទៅលើអ្នកណាឡើយ"[១៧] ។ ព្រះអង្គនឹងបង្ហាញនូវសេចក្តីសុភាពទន់ភ្លន់ជួយសង្គ្រោះហោរារបស់ព្រះអង្គពីសេចក្តីស្លាប់ នៅពេលដែលហោរានោះព្រមបង្វែរអ្នកក្រុងនីនីវេឲ្យវិលបែរមករកព្រះវិញ ។ ព្រះអង្គនឹងមិនអនុញ្ញាតឲ្យមនុស្ស នៅតែបន្តប្រព្រឹត្តទាស់ទទឹងនឹងព្រះអង្គដោយមិនបានធ្វើការព្រមានចំពោះការដែលគេបះបោរ និងការដែលគេត្រូវទទួលនូវសេចក្តីជំនុំជំរះនោះឡើយ ។ ដោយហេតុថាយ៉ូណាសមិនទំនងជាស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលនោះ ព្រះជាម្ចាស់បង្វែរទៅជាមេរៀនដែលមានវត្ថុតាងទៅវិញ ដូចជានៅក្នុងជំពូកមួយ ។

យ៉ូណាសប្រហែលជាចូលទៅក្នុង ក្រុងនីនីវេពីទិសខាងលិច ដោយបានធ្វើដំណើរកាត់ទីក្រុងនៅពេលដែលគាត់អធិប្បាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គនោះឯង ហើយក៏បានទៅជាយក្រុងខាងកើត ។ ពេលដែលចាកចេញពីទីក្រុង គាត់បានអង្គុយខាងក្រៅទីក្រុងដោយសង្ឃឹមចង់ឃើញទីក្រុងនោះទទួលរងនូវការបំផ្លាញ ។ វត្ថុស្តីពីវល្លិ ដង្កូវ និងខ្យល់ជំនោរ

---

[១៧] ៤:២ នៅក្នុងខនេះ យ៉ូណាសបានដកស្រង់ផ្នែកសំខាន់ដែលព្រះជាម្ចាស់ពណ៌នាពីព្រះអង្គផ្ទាល់ដែលព្រះអង្គបានផ្តល់ឲ្យទៅលោកម៉ូសេ ក្នុង និក្ខមនំ ៣៤:៦-៧ និង លើកមកនិយាយម្តងទៀតនៅក្នុងគម្ពីរជេន គណនា ១៤:១៨ នេហេមា ៩:១៧; ទំនុក ៨៦:១៥; ១០៣:៨; ១៤៥:៨; និង យ៉ូអែល ២:១៣ ។ គាត់កំពុងតែមិនព្រមទទួលស្គាល់ចំណុចសំខាន់នៃ បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងភ្លេចថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់មានទទួល គុណប្រយោជន៍ពីការអត់ទោសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ ។

ពីទិសខាងកើត បានធ្វើឲ្យយ៉ូណាសខឹងជាលើកទីពីរ រហូតធ្វើឲ្យគាត់ចង់ស្លាប់ទៀត ។ វល្លិស្វិតនោះបើកឱកាសឲ្យព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញពីចំណុចដែលព្រះអង្គចង់បង្រៀនដល់យ៉ូណាសវិញ ។

យ៉ូណាសគិតខ្វល់ខ្វាយយ៉ាងខ្លាំងចំពោះវល្លិនោះ ។ គាត់ឲ្យតម្លៃវល្លិនោះ និងសប្បាយរីករាយដោយព្រោះឃើញវល្លិនោះដុះនៅទីនោះ[១៨] នេះជាការពិត ទោះបីជាយ៉ូណាសមិនដាំ ឬមិនស្រោចទឹកក៏ដោយចុះ ។ នៅពេលដែលវល្លិនោះងាប់ គាត់មិនសប្បាយចិត្តឡើយ ។ តែផ្ទុយទៅវិញ ព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកបង្កើតមនុស្សដែលរស់នៅក្នុងទីក្រុងនីនីវេ ។ ចំនួនមនុស្សទាំងអស់នេះសរុបទៅ ១២០,០០០នាក់ និងរួមទាំងសត្វយ៉ាងច្រើនសន្ធឹកទៀតនោះ ដែលមានតម្លៃសរុបលើសពីវល្លិមួយដើមទៅទៀត ។ ចំពោះការផ្ទុយគ្នានេះ តើលោកយ៉ូណាសអាចយល់ឃើញពីព្រះហឫទ័យខ្វល់ខ្វាយរបស់ព្រះជាម្ចាស់[១៩] ចំពោះអ្នកក្រុងនីនីវេវិញទេ ដោយហេតុថាការស្លាប់តែហោងរបស់អ្នកទីក្រុងនោះព្រះអង្គមិនគាប់ព្រះហឫទ័យឡើយមែនទេ? តើយ៉ូណាសព្រមប្រែចិត្តគំនិតចង្អៀតចង្អល់ រឹងរូសប្រកាន់ជ្រុល និងព្រមរួមចំណែកជាមួយការខ្វល់ព្រួយដែលមេត្តាករុណាដល់មនុស្សលោក

---

[១៨] សីតុណ្ហភាពកើតខ្ពស់បំផុតរដូវក្តៅ ក្នុង ម៉េសូប៉ូតាមី មានកំដៅ ៤៣ អង្សា ។ នៅក្នុង"រដូវខ្យល់បក់" មកពីទិសខាងកើត សីតុណ្ហភាពឡើង ដល់ ៨-១២ អង្សា លើសពីចំនួនមធ្យមភាគ ។ កំដៅផុតពេលជាតុ សំណើមទៅក្នុងលំហ ហេតុដូច្នេះស្បែកមនុស្សម្នាក់ត្រូវឡើងតឹង ។ នៅក្នុងរដូវខ្យល់បក់មនុស្សម្នាងាយនឹងមានអារម្មណ៍មួម៉ៅ ហើយនិងប្រញាប់នឹងដើររកជំរកជ្រក ។ គឺជាងាយយល់ណាស់ ដែលយ៉ូណាសឲ្យតម្លៃលើដើមវល្លិមួយដើម ដែលផ្តល់ម្លប់ឲ្យគាត់នោះ ។

[១៩] ពាក្យដដែលនោះ (អាណិត, មើលទៅដោយមានចិត្តក្តួលអាណិត) គេយកពាក្យនេះទៅប្រើនៅក្នុងការខ្វល់ខ្វាយរបស់លោកយ៉ូណាស ចំពោះដើមវល្លិនិង ការយកព្រះហឫទ័យទុកដាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ចំពោះអ្នកទីក្រុងនីនីវេ ។

ជាទូទៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឬអត់?

កណ្ឌគម្ពីរនេះបញ្ចប់ដោយសំណួរបែបនេះ ។ យើងមិនបានដឹង តើយ៉ូណាសឆ្លើយតបមកយ៉ាងណានោះទេ ។ សំណួរនេះប្រហែលជាល្អ ពីព្រោះវាកំពុងប្រឈមមុខជាមួយអ្នកអានគ្រប់គ្នា ។ តើខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វីចំពោះ មនុស្សដែលកំពុងវង្វេងបាត់បង់ហើយត្រូវរងនូវសេចក្ដីជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ជាម្ចាស់នោះ? តើយើងត្រូវទប់ចិត្តរបស់យើង ហើយជួយទាំងទើស ទាល់ឬយ៉ាងណា? ឬក៏ត្រូវរួមចំណែកដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ ហើយនិង សេចក្ដីមេត្តាករុណាដែលផុលចេញមកពីព្រះគុណ និងការឈ្វេងយល់ ហើយធ្វើការបបួលពួកអ្នកកំពុងវង្វេងបាត់ឲ្យគេចពីផ្លូវអាក្រក់របស់គេទៅ?